01/06/2020

“Αμήχανοι, αυτή είναι η λέξη, αμήχανοι γιατί τα πάντα μας ξεπερνούν”

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

“Αναβάσεις, αναβάσεις… Σε όρη, σε οπές της γης, σε καθεδρικούς και σε ξωκλήσια” αναφέρει ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης κ. Πρόδρομος σε επίκαιρη ανάρτησή του. “Το ένα και το αυτό, η Εκκλησία, ως τόπος και τρόπος της όντως εμπειρίας Θεού. Ως συνέλευση και σύγκληση όχι απλώς των αντιθέτων, αλλά του σύμπαντος κόσμου. Ως παρουσία του ζώντος Θεού μετά των κεκοιμημένων αδελφών και του επί γης πληρώματος, ως όντως αρχηγού πνευμάτων και πάσης σαρκός, έμψυχης και αψυχης. Κι εμείς εκεί, είτε με οράρια, είτε με πετραχήλια, είτε με ωμοφόρια, είτε με ρούχα πολιτικά, είτε με σκισμένα πανιά που ίσα σκεπάζουν το σώμα και πόδια γυμνά, πληγωμένα, στην ουσία γυμνοί αμήχανοι, αδύναμοι να νοήσουμε και γι’αυτό ανοιχτοί στο να μετέχουμε, απλώς ουρλιάζουμε για Θείο έλεος. Το οποίο πάντοτε

ρέει πάνω μας και εμπαθως το αγνοούμε”.

Ο Θεοφιλέστατος συμπληρώνει: “Αμήχανοι, αυτή είναι η λέξη, αμήχανοι γιατί τα πάντα μας ξεπερνούν και μόλις τώρα το καταλαβαίνουμε. Αμήχανος στην Αγία Πρόθεση, όταν δεν ξέρω αν τα ονόματα των ζώντων ανήκουν ακόμα εδώ ή, εντός αυτού του παγκόσμιου κυκεώνα, μετά των Αγίων. Αμήχανος στο “εξαιρέτως” όταν κάτι μέσα μου λέει ότι πρέπει να μνημονεύσω κι άλλα ονόματα κεκοιμημένων, προσώπων που βάφτισα, κοινώνησα μα δεν αποχαιρέτησα”.

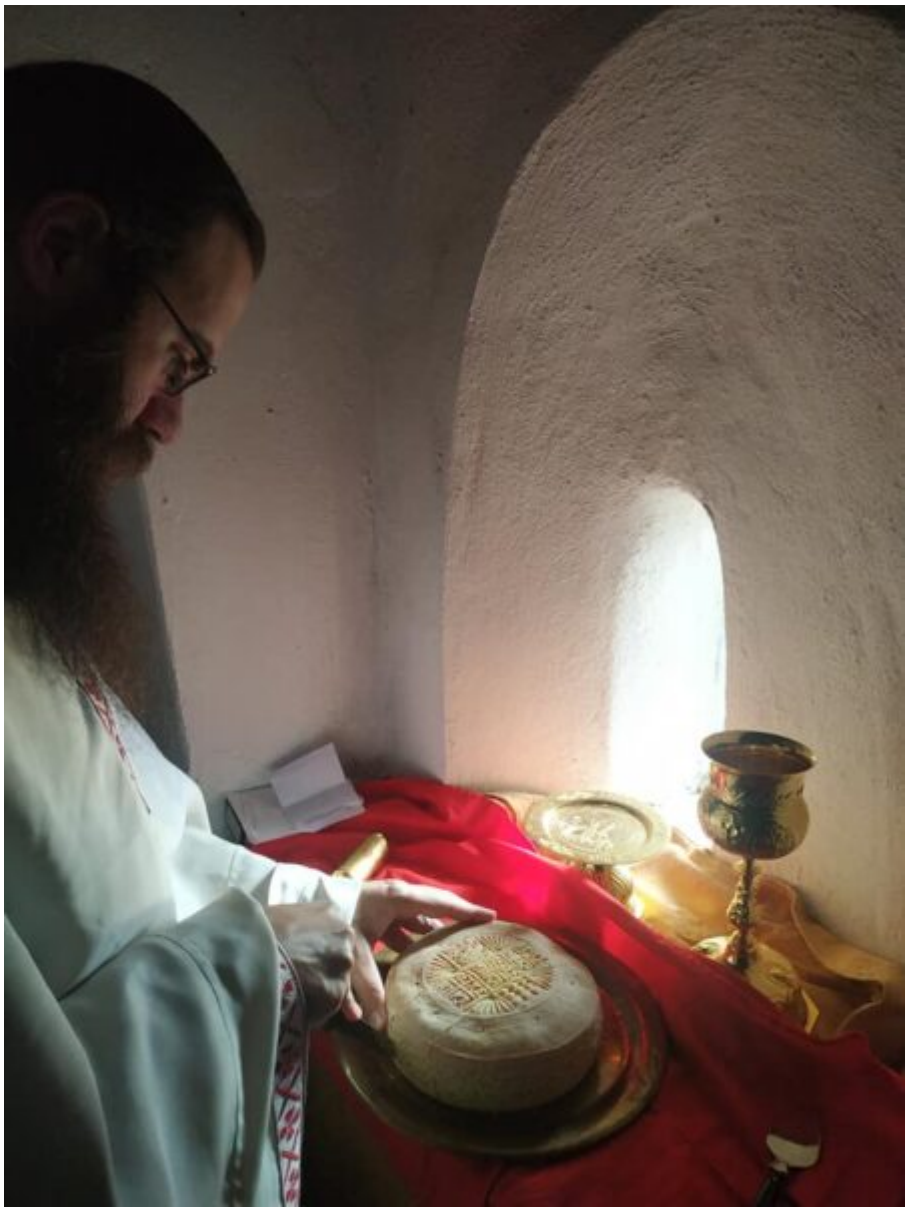

Ιεραποστολή στην Επισκοπή Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης

5 ώρ. ·

Ζώντων ή κεκοιμημένων;

Αναβάσεις, αναβάσεις... Σε όρη, σε οπές της γης, σε καθεδρικούς και σε ξωκλήσια. Το ένα και το αυτό, η Εκκλησία, ως τόπος και τρόπος της όντως εμπειρίας Θεού. Ως συνέλευση και σύγκληση όχι απλώς των αντιθέτων, αλλά του σύμπαντος κόσμου. Ως παρουσία του ζώντος Θεού μετά των κεκοιμημένων αδελφών και του επί γης πληρώματος, ως όντως αρχηγού πνευμάτων και πάσης σαρκός, έμψυχης και αψυχης. Κι εμείς εκεί, είτε με οράρια, είτε με πετραχήλια, είτε με ωμοφόρια, είτε με ρούχα πολιτικά, είτε με σκισμένα πανιά που ίσα σκεπάζουν το σώμα και πόδια γυμνά, πληγωμένα, στην ουσία γυμνοί αμήχανοι, αδύναμοι να νοήσουμε και γι'αυτό ανοιχτοί στο να μετέχουμε, απλώς ουρλιάζουμε για Θείο έλεος. Το οποίο πάντοτε ρέει πάνω μας και εμπαθως το αγνοούμε.
Αμήχανοι, αυτή είναι η λέξη, αμήχανοι γιατί τα πάντα μας ξεπερνούν και μόλις τώρα το καταλαβαίνουμε. Αμήχανος στην Αγία Πρόθεση, όταν δεν ξέρω αν τα ονόματα των ζώντων ανοίκουν ακόμα εδώ ή, εντός αυτού του παγκόσμιου κυκεώνα, μετά των Αγίων. Αμήχανος στο "εξαιρέτως" όταν κάτι μέσα μου λέει ότι πρέπει να μνημονεύσω κι άλλα ονόματα κεκοιμημένων, προσώπων που βάφτισα, κοινώνησα μα δεν αποχαιρέτησα.